

[Gerstrøm.]

tilstræber at undgå groft at fordreje reporter og tilstræber, i så høj grad som de kan, at bringe en objektiv beskrivelse af det, de ser. Men vi har set en opfattelse gående ud på, at det er umuligt at beskrive noget 100 pct. objektivt, og så siger man, at så kan man lige så godt være subjektiv. Denne subjektivitet har vi set sprede sig til store dele af dansk presse. Man koncentrerer sig i mindre og mindre grad om at viderebringe fakta, man bringer meninger i stedet for. Man finder et eller andet emne frem, som man mener man kan koge en eller anden suppe på. Man drejer det, man garnerer det med lidt sex og vold, man sætter en overskrift på, der ikke har noget med emnet at gøre, og så får man et eller andet ud af det, som måske nok har en vis underholdningsværdi, men som meget let kan øve en ubodelig skade over for individer eller grupper af individer.

Heroverfor har vi så den gamle presselov, der skulle yde en form for beskyttelse af individet, men den gamle lov er alt for tandløs. Vi ser, at skandalepressen tit nægter optagelse af berigtigelser, som den skal ifølge den gamle presselov, helt uden grund, man siger bare, at det vil man ikke. Så kan man indbringe en sådan klage for berigtigelsesnævnet, og dér vil man så i de fleste tilfælde få at vide af en højt uddannet jurist, at ens klage desværre ikke kan efterkommes, fordi der var visse juridiske spidsfindigheder, der kunne rettes imod ens ønsker om berigtigelse.

Så siges der, at den omstændighed, at berigtigelsesnævnet har så lidt at gøre, netop beviser, at der ikke er grund til at foretage sig noget på dette felt. Dertil vil jeg sige tværtimod. De ganske få sager, som berigtigelsesnævnet behandler, viser, at dette nævnet er totalt ineffektivt, fordi man efterhånden har erfaret, at det hjælper ikke noget som helst at klage til dette nævnet. Derfor må vi have en udvidet adgang for borgerne til at få optaget berigtigelser. I Sverige har man fået en presseombudsmand, og han behandler et meget stort antal sager.

Så har borgerne i dag den mulighed at gå rettens vej, anlægge injuriersag og prøve at få erstatning ad den vej, men det er en kostbar, langsom og meget besværlig måde, og så ender det jo med, hvis bladet bliver dømt, at den pågældende journalist eller redaktør

bliver idømt en forholdsvis lille bøde, lille, fordi ifølge loven skal den betales af ham selv. Men vi har set, at f. eks. på det værste af skandalebladene, vi har herhjemme, Ekstra Bladet, har man oprettet en fond, der betaler disse bøder for journalisterne, sådan at det ikke betyder noget for dem personligt, de kan bare fortsætte i det gamle spor, hvori de har kørt indtil da. Derfor finder vi, det er vigtigt, at der bliver gjort noget ved disse forhold, og vi mener, at kristeligt folkepartis forslag her vil være en udmærket måde at få det gjort på, og vi vil behandle sagen med velvilje i udvalget.

Holmberg (V):

Alle mennesker, de allerfleste i alle tilfælde, kommer i berøring med pressen, og mange føler sikkert ofte, at de får en dårlig behandling af pressen, hvad enten det drejer sig om ugepressen, fagpressen eller den almindelige dagspresse. Det er efter min opfattelse også helt givet, at mange borgere ikke føler, at den nuværende lovgivning yder dem tilstrækkelig beskyttelse, og det er naturligvis denne gruppe, som kristeligt folkeparti håber at tilgodese gennem det lovforslag, vi har til behandling her i dag.

Jeg kan i alle tilfælde på venstres vegne sige, at vi naturligvis gerne går med til en drøftelse af de foreslåede ændringer, men jeg vil med det samme gerne slå fast, at vi ikke uden videre kan tilslutte os alle punkterne i lovforslaget. Der er nemlig en hel del, der trænger til øget belysning. Forslagsstillerne skriver således i forslaget til ændring af § 6, stk. 2, at udgiverne kan pålægges et vist bødeansvar, og så står der videre: „Bødens størrelse fastsættes under hensyntagen til lovovertrædelsens grovhed og skriftets udbredelse“. Og i bemærkningerne til denne paragrafændring hedder det, at det „af præventive grunde må anses for mest hensigtsmæssigt, at dommen får økonomiske virkninger for selve bladet, hvis bestyrelse er med til at lægge bladets linje. Af hensyn til borgernes fred og privatliv bør strafudmålingen have en sådan vægt, at forseelsen ikke kan svare sig økonomisk.“

De ting, som jeg her har citeret, vil jeg sætte et par spørgsmålstegn ved. For det første kan det måske diskuteres, om bestyrelsen skal rammes. Mig bekendt har bestyrelsen ved de allerfleste danske blade